

Arrest

nr. 96 345 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op X geboren in Sheikhan, provincie Ninewa. U bent een yezidi. U woonde tot 1986 in het dorp Baadra. Toen verhuisde u naar Til Kaif. Sinds 2008 was u militair. U werkte aan de controlepost van het presidentieel kwartier in de wijk Jaderiya in Bagdad. U diende telkens 20 dagen te werken aan de controlepost waarna u 20 dagen verlof kreeg. Als een van de weinige yezidi in uw eenheid had u last van intimidatiepogingen van de, overwegend Koerdische, soldaten in uw eenheid. Deze intimidatiepogingen evolueerden naar dreigementen en een lichamelijke confrontatie in 2010 en 2011. U lichtte uw officieren in en zocht steun en raad bij de leiders van uw gemeenschap. Zelf bleef u gewoon verder werken. Op 30 mei 2012 begon uw verlofperiode van

20 dagen en keerde u terug naar Til Kaif. Op 2 juni 2012 zag u dat uw broer Yasser, die benzine verkocht, een discussie had met een Koerd. U vermoedt dat het om een geldkwestie ging. Tijdens de discussie begon de Koerd beledigingen te uiten tegen de yezidi. U kwam tussenbeide en de discussie escaleerde. De Koerd haalde een Koran boven die u van hem afnam en uw trok de Koran in twijfel. Toen de Koerd zijn Koran wilde terugnemen scheurde de Koran. De Koerd werd woedend en trok zijn pistool. De omstaanders kwamen tussenbeide en u vluchtte naar uw oom die ook in Til Kaif woonde. Daar vernam u van uw broers dat de Koerd nog twee of drie keer langs uw huis was gepasseerd. Uw vader besloot dat de situatie te gevaarlijk was voor u en de familie en dat u geen andere keuze had dan Irak te verlaten. Op 4 juni 2012 reisde u via Turkije naar België waar u op 24 juni 2012 aankwam en asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart en voedselrantsoenkaart, uw badge van het Ministerie van Defensie, uw huwelijksakte, het adres van een Amerikaanse soldaat waar u vaak mee werkte, het adres van uw neef in Oostenrijk en het visitekaartje van een medewerker van de Danish Refugee Council. Tevens legt u kopies voor van de identiteitskaarten van uw gezin en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U brengt onvoldoende ernstige elementen aan waaruit kan worden geconcludeerd dat u Irak heeft moeten verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Zo kan er vooreerst getwijfeld worden of de voorgehouden gebeurtenissen van 2 juni 2012 daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Het is immers weinig geloofwaardig dat u in het openbaar in een discussie met een moslim over geld, de Koran gaat in twijfel trekken en hem uit de handen van die moslim pakken, temeer daar u zelf aangeeft dat zelfs het louter zeggen dat je een yezidi bent al als een provocatie wordt beschouwd en daar u zelf in het verleden al problemen had gehad in het leger omdat u yezidi was. Dat u, wetende tot welke problemen dergelijk gedrag zou kunnen leiden, zo zou reageren, is dan ook onwaarschijnlijk.

Wat er ook van zij, u heeft onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat u omwille van een dergelijk incident wordt gevisieerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het enige wat daarna nog gebeurd zou zijn is dat de Koerd met wie u ruzie had gemaakt, twee of drie keer langs uw huis passeerde (CGVS, p. 5, 9, 11, 12, 13). Dit gebeurde nog op de dag van de ruzie en de dag nadien. Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat u de naam van deze persoon met wie u ruzie zou hebben gemaakt, niet. Na de dag volgend op de ruzie heeft u geen enkele weet dat er nog iets gebeurd zou zijn en kan u geen enkele andere concrete aanwijzing opgeven dat u gevisieerd wordt. Verder wordt duidelijk dat uw broer Yasser, die voor het incident in discussie was met de Koerdische moslim, nog steeds hetzelfde werk uitoefent op de plaats waar het incident zou hebben plaatsgevonden en nog steeds woont in Til Kaif (CGVS, p. 6, 17). Uw familieleden wonen nog steeds probleemloos recht tegenover de plaats waar het incident zich zou hebben voorgedaan (CGVS, p. 4, 8, 9). Ook in verband met de problemen die u gekend zou hebben tijdens uw werkzaamheden als militair moet worden vastgesteld dat deze niet als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen kunnen worden beschouwd dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Zo zou u meerder keren verbaal geïntimideerd en bedreigd zijn door moslim-collega's. Eénmaal zou de situatie geëscaleerd zijn en werd u door een collega-militair op uw hoofd geslagen (CGVS, p. 6). Betreffende deze problemen dient allereerst te worden opgemerkt dat de problemen die u aanhaalt dateren van 2010 en juni/juli 2011. Toch bleef u gewoon verder werken tot de voorgehouden gebeurtenis van 2 juni 2012 (CGVS, p. 4, 7). Het feit dat u gewoon verder blijft werken, toont allerm minst aan dat u daadwerkelijk ten opzichte van uw collega's een gegronde vrees voor vervolging hoefde te koesteren. Bovendien blijkt dat de officieren van uw eenheid de man die u belaagde bestraffen. Weliswaar werd u ook voor een dag in het cachot gegooid maar dit is niet uitzonderlijk aangezien u betrokken was bij een vechtpartij (CGVS, p. 7). Zoals u zelf zegt probeerde u de problemen te aanvaarden en niet in discussie te gaan. U bleef gewoon verder werken omdat u niet wist wat u anders moest doen. Voor de rest vertrouwde u op god (CGVS, p. 7, 17). Deze feiten kunnen dan ook niet worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige elementen waaruit kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de verwijzingen naar gewelddaden tegen de yezidi's in Irak, evenmin kunnen worden beschouwd concrete aanwijzingen dat u persoonlijk wordt gevisieerd met het oog op vervolging. Deze hebben immers geen betrekking tot uw persoonlijk asielrelaas. Bovendien moet worden opgemerkt dat de feiten waarnaar u verwijst zich buiten Til Kaif afspeelde. U verklaart geen weet te hebben van problemen tussen Koerden en yezidi's in uw dorp.

Tussen Arabieren en yezidi's verklaart er dat er problemen waren, doch het enige wat u aanhaalt is dat een neef in een ruzie met een bevriende Arabier op zijn hoofd werd geslagen. Aangezien u uw persoonlijke vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, kunnen dergelijke verwijzingen vooralsnog niet overtuigen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Til Kaif in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Met uitzondering van de maand maart 2012, toen er in Ninewa één zware aanslag werd gepleegd, blijft de provincie Ninewa relatief goed gespaard van grootschalige aanslagen. Van april 2012 tot op heden was de situatie er niet uitzonderlijk en bleven grootschalige aanslagen uit. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Ninewa is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 39/2 en 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker wenst volgende nieuwe feiten aan de Raad voor te leggen:

- Op 3 september 2012 werd zijn broer aangevallen door de Koerd. Hij werd bedreigd opdat hij zou verklappen waar verzoeker zich bevindt.
- Op 9 september 2012 rond 5u30 's morgens werd een granaat geplaatst op de deur van de winkel van zijn neven met wie hij vennoot is. Verzoeker legt foto's neer van de schade aan de winkel. Deze winkel is gelegen in Al Mahrak naast de garage Tel Kaif.
- Op 14 september 2012 werd een bom geplaatst voor het huis van zijn broer met de vloek: *"yedizi zijn zonder religie"*.
- Sindsdien is zijn broer gevlucht. Zijn ouders zijn er nog steeds maar durven niet buiten te komen en houden zich schuil.

Volgens verzoeker rechtvaardigen deze nieuwe feiten een vernietiging met het oog op een grondig onderzoek dienaangaande. Zo niet verzoekt verzoeker de Raad rekening te houden met deze nieuwe feiten conform artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker start met een theoretisch betoog over de artikelen 2 en 3 EVRM en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en meent dat hij het begin van bewijs van het risico in de zin van voormelde artikelen aan de hand van volgende documenten heeft geleverd: identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselrantsoenkaart, badge van het ministerie van Defensie, huwelijksakte, adres van een Amerikaanse soldaat met wie hij vaak werkte, adres van een neef in Oostenrijk, visitekaartje van een medewerker van de Danish Refugee Council en kopies van de identiteitsdocumenten van vrouw en kinderen. Het komt aan de tegenpartij toe om dit begin van bewijs te weerleggen.

Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingen-zaken inzake de discussie betreffende het geld en het feit dat hij de koran in twijfel trok. Uit deze beschrijving blijkt duidelijk dat hij niet zelf de koran ter sprake bracht maar dat de Koerd hem eerst begon te beledigen. Het standpunt van de commissaris-generaal is niet houdbaar.

Verzoeker meent dat de geloofwaardigheid niet enkel kan steunen op de subjectieve voornemens van de interviewer. In casu zijn er geen objectieve elementen in het dossier die kunnen wijzen op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag. Zijn aanvraag bevat geen tegenstrijdigheden.

Verzoeker wijst erop dat hij bedreigd werd met een pistool op het ogenblik van het incident. Hij vluchtte samen met zijn broer door de straten van zijn dorp. De Koerd is verschillende keren voor zijn huis gepasseerd en heeft hem met de dood bedreigd zodat wel degelijk blijkt dat hij gevisieerd wordt. Sindsdien wordt ook zijn familie bedreigd. Verzoeker verwijst naar de nieuwe feiten.

Verzoeker betoogt voorts dat zijn broer bleef werken omdat hij niet direct gevisieerd werd, hijzelf de koran niet had beledigd en enkel een geldgeschil had met de Koerd. Sindsdien is hij echter zelf in elkaar geslagen omdat verzoeker onvindbaar is.

Verzoeker wijst er tenslotte op dat hij in het leger gebleven is tot het niet meer houdbaar werd. Verzoeker werd ook in zijn professioneel leven gediscrimineerd. Evenmin wordt rekening gehouden met het feit dat hij een risicoprofiel heeft omwille van zijn militaire hoedanigheid. Dit blijkt uit de UNHCR guidelines.

Er wordt in casu niet betwist dat hij yezidi is en dus deel uitmaakt van een kwetsbare groep zodat hij het bewijs van de systematische praktijk op zijn niveau trachtte bij te brengen en hem niet verweten kan worden geen concrete persoonlijke elementen te hebben aangebracht. Uit de CEDOCA-informatie blijkt

dat religieuze en etnische minderheden in Ninewa worden gevisieerd door aanslagen zodat hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, moet worden toegekend daar hij een risicoprofiel heeft. Hij maakt deel uit van een sociale groep, namelijk de yezidi's.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Door te verwijzen naar de door hem neergelegde identiteitsdocumenten, de voedselrantsoenkaart, de badge van het ministerie van Defensie, het adres van een Amerikaanse soldaat met wie hij werkte, het adres van een neef in Oostenrijk en een visitekaartje van een medewerker van de Danish Refugee Council toont verzoeker geenszins aan dat de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, onterecht zijn. Immers blijkt uit lezing van de bestreden beslissing dat verzoekers identiteit, burgerlijke staat en tewerkstelling niet worden betwist. Verzoeker wordt de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er getwijfeld kan worden aan de voorgehouden gebeurtenissen van 2 juni 2012 omdat zijn gedrag onwaarschijnlijk is, (ii) hij onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen aanbrengt dat hij omwille van dergelijk incident wordt vervolgd nu de Koerd met wie hij ruzie had gemaakt maar twee of drie keer langs zijn huis passeerde, hij de naam van deze persoon niet kent en niet weet of er nadien nog iets is gebeurd. Zijn broer, betrokken bij het incident, werkt en woont nog steeds op de plaats van het

gebeuren. Hetzelfde geldt voor de overige familieleden; (iii) de problemen als militair dateren van 2010 en juni/juli 2011 en verzoeker bleef desondanks werken tot 2 juni 2012, wat afbreuk doet aan zijn vrees nu bovendien blijkt dat zijn oversten wel optraden; (iv) de verwijzingen naar gewelddaden tegen yezidi's zijn geen concrete aanwijzingen dat verzoeker persoonlijk wordt geviséerd; (v) de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa is niet van die aard dat er actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Door simpelweg te verwijzen naar de door hem neergelegde documenten, zonder de motieven van de bestreden beslissing in concreto te betwisten, slaagt verzoeker er geenszins in hieraan afbreuk te doen.

2.6. Wat betreft het door hem beschreven incident met de Koerd, verwijst verzoeker in de eerste plaats naar zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat hij zelf niet op eigen initiatief de koran ter sprake bracht en dat de Koerd hem begon te beledigen. De Raad oordeelt evenwel dat de vraag wie de koran als eerste ter sprake bracht, niet vermag afbreuk te doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker in het openbaar de koran in twijfel zou trekken daar hij zelf al had aangegeven dat louter het yezidi-zijn al als een provocatie werd beschouwd zodat het in dergelijke optiek geenszins aannemelijk is dat verzoeker zich in een discussie zou laten verleiden om in het openbaar kritiek te leveren op de koran op het ogenblik dat de koran ter sprake wordt gebracht. De Raad wijst er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Een asielrelaas kan niet enkel worden afgewezen omdat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld, maar ook omdat de verklaringen die verzoeker aflegt geenszins aannemelijk zijn.

2.7. De commissaris-generaal heeft bovendien verder gemotiveerd en geoordeeld dat, zelfs indien de feiten zoals beschreven door verzoeker zich hebben voorgedaan, hij niet aantoonde dat hij actueel wordt geviséerd. Door opnieuw te verwijzen naar zijn verklaringen dat hij bedreigd werd tijdens het incident, dat hij dan vluchtte en dat de Koerd enkele keren voor zijn huis passeerde, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan volgende concrete motieven: *“Wat er ook van zij, u heeft onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat u omwille van een dergelijk incident wordt geviséerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het enige wat daarna nog gebeurd zou zijn is dat de Koerd met wie u ruzie had gemaakt, twee of drie keer langs uw huis passeerde (CGVS, p. 5, 9, 11, 12, 13). Dit gebeurde nog op de dag van de ruzie en de dag nadien. Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat u de naam van deze persoon met wie u ruzie zou hebben gemaakt, niet. Na de dag volgend op de ruzie heeft u geen enkele weet dat er nog iets gebeurd zou zijn en kan u geen enkele andere concrete aanwijzing opgeven dat u geviséerd wordt. Verder wordt duidelijk dat uw broer Yasser, die voor het incident in discussie was met de Koerdische moslim, nog steeds hetzelfde werk uitoefent op de plaats waar het incident zou hebben plaatsgevonden en nog steeds woont in Til Kaif (CGVS, p. 6, 17). Uw familieleden wonen nog steeds probleemloos recht tegenover de plaats waar het incident zich zou hebben voorgedaan (CGVS, p. 4, 8, 9).”* De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asiel-motieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals hoger gesteld, in gebreke blijft. Thans betoogt verzoeker dat zich nieuwe feiten hebben voorgedaan, met name dat zijn broer nu wel is bedreigd, er een bom voor zijn huis werd geplaatst en hij is moeten vluchten en dat een granaat voor de winkel van zijn neven tot ontploffing is gebracht. Ook zijn ouders durven niet meer naar buiten en houden zich schuil. De Raad wijst er evenwel op dat het feit dat zijn broer nu plots wel bedreigd zou zijn omdat verzoeker zelf onvindbaar is, een blote bewering betreft. Het strookt geenszins met verzoekers initiële verklaringen dat zijn broer met rust werd gelaten, hoewel de Koerd wist waar zijn broer woonde en werkte en deze ook bij het incident betrokken was, om dan nu – zonder enig begin van bewijs – te verklaren dat ook zijn broer plots na maanden ongestoord geleefd te hebben, bedreigd wordt. Indien verzoeker werkelijk gezocht wordt door de Koerd, dan mag verwacht worden dat deze – wanneer hij verzoeker niet vindt – geen maanden wacht om alsnog verzoekers familie hierover aan te spreken, maar integendeel onmiddellijk ook verzoekers familie lastig valt met de vraag waar verzoeker zich bevindt. Hetzelfde geldt voor wat betreft de ouders van verzoeker. Verzoeker brengt thans ook foto's aan waaruit zou moeten blijken dat een granaat tot ontploffing werd gebracht aan de winkel van zijn neven. De Raad wijst er evenwel op dat deze foto's geen

enkele bewijswaarde hebben nu daarop slechts een afbeelding te zien is van puin, doch deze foto's niks zeggen over de precieze omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot hetgeen afgebeeld is. Indien dergelijke feiten zich werkelijk hebben voorgedaan, mag bovendien van verzoeker verwacht worden dat hij hieromtrent duidelijke documenten kan aanbrengen zoals een politierapport, nu mag aangenomen worden dat van dergelijke zwaarwichtige feiten op zijn minst aangifte werd gedaan. De vaststelling dat verzoeker zich enerzijds beperkt tot blote beweringen en anderzijds nietszeggende foto's aanbrengt, kan derhalve geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.8. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij ook als militair vervolgd werd omwille van het yezidi-zijn en hij bleef tot het echt niet meer houdbaar was, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verklaarde tijdens zijn gehoor dat de aangehaalde problemen dateerden van 2010 en juni/juli 2011 terwijl hij bleef werken tot 2 juni 2012, zodat dit afbreuk doet aan de ernst van de voorgehouden vrees ten opzichte van zijn collega's. Immers, van iemand die een werkelijke vrees heeft voor zijn leven, kan verwacht worden dat deze zichzelf zo vlug mogelijk in veiligheid brengt. De houding van verzoeker strookt hier geenszins mee. Bovendien blijkt dat zijn oversten optraden en de man die verzoeker belaagde bestraffen. Voorts blijkt dat verzoeker slechts verwees naar gewelddaden tegen yezidi's in Irak, doch geen enkel concreet gegeven aanbracht waaruit blijkt dat hij persoonlijk geviséerd wordt omwille van het yezidi-zijn. De Raad wijst verzoeker erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar de 'algemene situatie' in zijn land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Door opnieuw te verwijzen naar zijn verklaringen, doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing ter zake die steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoonde. Gelet op het feit dat verzoeker onvoldoende zwaarwichtige elementen heeft aangebracht ter ondersteuning van zijn asielrelaas, toont hij niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Ninewa in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 4) en het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – NINEWA/ KIRKUK" van 31 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Ninewa dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat deze merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheids-

incidenten en burgerslachtoffers is gedaald. Tevens evolueert het geweld naar meer doelgericht geweld. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers in Ninewa verminderd. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.10. Zo uit hoger aangehaalde SRB inderdaad blijkt dat militairen en yezidi's behoren tot een risicogroep, zoals verzoeker ook aanhaalt in voorliggend verzoekschrift, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij persoonlijk problemen heeft gekend omwille van zijn werk als militair. Integendeel, verzoeker verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat hij geen problemen kende omdat hij bij het leger was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 18). De problemen die verzoeker in het leger kende omwille van zijn yezidi-zijn werden onvoldoende zwaarwichtig bevonden zoals uit de bespreking hoger blijkt. Minstens maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van gebeurlijke problemen niet op bescherming van zijn legeroversten of de Iraakse autoriteiten zou kunnen rekenen.

2.11. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Ninewa in Centraal-Irak subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.12. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER